

til at hidføre nogen Forandring i Meningen, men, skjøndt det vistnok efter strengere juridisk Sprogbrug er rigtigt at benytte Ordene „Forudsætningen for den Ydelse, der har fundet Sted“ paa Lovforslagets Maade, frygter Udvalget dog for, at disse Ord ville give Anledning til Misforstaaelse, idet det fra Lægmands Synspunkt kan siges, at det altid, naar en Ydelse sker, er den Ydendes Forudsætning, at han faar det tilfagte Bederlag. Man har derfor foreslaaet Udtryk, hvorved denne Anledning til Misforstaaelse fjernes, og Lovforslagets Mening især rigt bevares.

Til § 23.

ad 7) Flertallet foreslaar den første Del af § 23 affattet paa den angivne Maade, fordi man tror, at det, som er Meningen med den, tydeligere træder frem herved. Lovforslagets Tanke er, at de i §§ 20—21 nævnte Retshandler i og for sig ere mistænkelige eller ifølge Erfaringens Vidnesbyrd sær farlige for Kreditorerne, og derfor hviler der over dem en Formodning om Hensigt til at søge ulovlig Betyggelse eller Fyldestgjørelse paa de andre Kreditors Bekostning, som medfører, at de maa falde, naar Vedkommende ikke ser sig istand til at fremstafte Dplysninger, hvorved denne Formodning svækkes. Med de i § 24 nævnte Retshandler er noget Saadant ikke Tilfældet; de have efter deres almindelige Bessaffenhed en aldeles normal Karakter, og derfor maa Boet overfor dem være stillet saaledes, at de alene kunne faas omstødt, naar det fra Boets Side kan oplyses, at Medkontrahenten var vidende om, at Skyldneren besandt sig i nogen af de i Paragraphens Begyndelse omhandlede Omstændigheder; hvorved bliver at bemærke, at Boet naturligtvis, naar Lovgivningens almindelige Betingelser herfor ere tilstede (vis Formodning), kan faae Parts Ed paalagt Medkontrahenten. Hvad de i § 22 omhandlede Tilfælde angaar, da kunne vel ogsaa disse have en aldeles normal Karakter, men ofte vil det dog fremgaa af Omstændighederne, uden at noget Yderligere behøver at oplyses, at der her er en Mislighed tilstede, og Regelen; hvad disse Tilfælde angaar, turde

derfor mest passende gives saaledes, som det her er foreslaaet.

Et Mindretal i Udvalget foretrækker at beholde Lovforslagets oprindelige Affattelse, ved hvilken Tanken deri formentlig er klart nok udtrykt, da det frygter for, at den af Flertallet foreslaaede Affattelse let vil føre til, at der stilles alfor strenge Fordringer til det Bævis, som Medkontrahenten skal føre, for at holde den afsluttede Retshandel ved Magt.

Til § 24.

ad 8 og 9) Disse to Endringsforslag hænge nøje sammen. Den Afgang, Lovforslaget giver til at omstøde aldeles normale Retshandler, f. Ex. Betalinger af forfalden Gjæld med sædvanlige Gjældsmidler, er i og for sig en meget streng Forholdsregel, og i flere nyere Konkurslove, f. Ex. den norske og svenske, er man derfor heller ikke gaaet saa vidt. Udvalget erkjender imidlertid, at man ikke opnaar nogen Betyggelse mod det farlige og forargelige Forhold, at Fallenten i de sidste Dage førend Konkursen benytter de rede Midler, han har i Hænde, eller den Kredit, han endnu har, til at dække enkelte Kreditorer, som enten staa ham nærmest eller som trykke ham stærkest, medmindre man opstiller en Afgang til at afkræfte alle mulige Retshandler, der have den Tendents at stille een Kreditor fordelagtigere end de andre, deriblandt netop Betaling af forfalden Gjæld med rede Penge eller Pengeeffekter. Det staar klart for Udvalget, at man herved opstiller en Regel, som ofte kan ramme den Enkelte haardt, men man mener dog at burde gjøre det, fordi man tror, at Krediten og den almindelige Omsætning vil være bedst tjent med en saadan Regel, selv om den undertiden kan være haard mod den Enkelte. Medens Udvalget saaledes tiltræder Lovforslagets § 24 i alt Bessentligt, tror man dog at burde foreslaa en mindre Forandring i Affattelsen. Man finder det i sin Orden, at Afkræftelse kan finde Sted, naar Debitor er undvegen for Gjæld, og naar nogen Kreditor har begjært hans Bo taget under Behandling som fallt; men derimod anser man det ikke for